

BIANCA IOSIVONI

LAURA KNEIDL

PŮL
NOČNÍ
KRONIKY

ODSTÍN SMRTI

ROMÁN

PŮLNOČNÍ KRONIKY
ODSTÍN SMRTI

Copyright © 2022 by Bastei Lübbe AG, Köln

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Hana Chyzy, 2023

Cover © Sandra Taufer, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-4506-7 (pdf)

BIANCA IOSIVONI
LAURA KNEIDL

PŮL
NOČNÍ
KRONIKY

ODSTÍN SMRTI

Pro Ninu, Tami a Lauru G.

Playlist

Royal Deluxe – *I'm a Wanted Man*
AC/DC – *Hells Bells*
Veigar Margeirsson – *Gates of the Underworld*
Barns Courtney – *Hellfire*
grandson – *Blood // Water*
The Phantoms – *Rise*
Royal Deluxe – *Down So Low*
Bon Jovi – *Keep the Faith*
Dorothy – *Raise Hell*
Ava Max – *Kings & Queens*
Skrizzly Adams – *Dance with Darkness*
Bon Jovi – *Livin' on a Prayer*
The Phantoms – *Unstoppable Now*
OneRepublic – *All This Time*
The Score – *Glory*
Zayde Wolf – *Born Ready*
Elle King – *Good Girls*
City Wolf – *Dead Man Walking*
Royal Deluxe – *I'm Gonna Do My Thing*
Imagine Dragons – *Bad Liar*
Alan Walker & Ava Max – *Alone, Pt. II*
Muse – *Time Is Running Out*
Wild Wild Horses – *Demon Days (Do It All Again)*
Colossal Trailer Music – *Sentenced to Death*
The Phantoms – *Warrior*

Co se dosud událo...

Shrnutí knih *Ve skrytu stínů*, *Krvavá magie* a *Temný amulet* najdeš v kapitolách s názvem *Co se dosud událo...* v předchozích knihách.

O tom, jak to bylo s Ellou a Waynem v knize *Řeka času*, si můžeš přečíst zde:

V Den krveprolití přišla Soul Huntress Ella o otce a také o svého spolubojovníka Owena, který jí těsně předtím, než zemřel, vyznal lásku. Ella, plná pocitu viny, že se pro ni obětoval, prchá před svými výčitkami s Roxy a Shawem do Prahy. Ve městě plném duchů má spoustu práce, přesto se během Drsných nocí zas a znova pokouší zvednout závoj do světa duchů, aby si naposledy promluvila s Owenem a svým otcem – ale bez úspěchu.

Pak se ovšem na pražské základně zničehonic objeví Wayne – Blood a Soul Hunter v jednom –, kterého Ella bez jediného slova rozloučení opustila. Vydal se za ní, aby si všechno vyříkali. Zatím nikdo z jejich přátel netušil – a nevěděl to ani Owen, který za Ellu položil život –, že Wayne a Ella spolu mají tajný poměr, v němž nešlo jen o povrchní zábavu.

Jejich první shledání po několika týdnech oba dost rozruší, protože Wayne už po Dni krveprolití není tím, kým býval. Pro Wayna je jeho tělo chrámem. Sice jí zdravě, hodně sportuje a celou duší zůstává bojovníkem proti upírům, nicméně jeho kariéra Blood Huntera je kvůli vážnému zranění nohy u konce. Je z toho zničený a stále více se svému splínu poddává.

I když se Ella snaží držet se od Waynea dál, protože v jeho blízkosti trpí nesnesitelnými pocity viny vůči Owenovi, jednoho dne už vůči němu nedokáže být nadále lhostejná. Požádá ho, aby jí pomohl vstoupit do světa duchů. Zároveň mu tím chce ukázat, že pořád ještě může být užitečný jako lovec, a sice jako Soul Hunter.

Společně se jim podaří proniknout za závoj a projít bránou do světa duchů. Zde se však nesetkají s Owenem a Elliným otcem, jak doufali, nýbrž se skupinou ztracených lovců, lovkyně a lidí ovládajících jeden ze čtyř pohledů, včetně Diny, Ripleyho a Nialla – Roxyina bratra. Dříve než je však Ella s Waynem stačí vysvobodit, napadnou je strážci královny duchů Marjorie, a oni jsou nuceni uprchnout.

Během několika následujících týdnů zoufale hledají způsob, jak Marjoriiny vězně osvobodit, ale v cestě jim stojí sama zdánlivě nezranitelná královna světa duchů. A ani útěk ze světa duchů není jednoduchý. Mezi zajatými lovci a jejich svobodou totiž leží řeka času, jejíž voda zabíjí všechno a všechny a kterou není snadné překonat, proto se první záchranná mise obou lovců nezdaří.

Nakonec však najdou způsob, jak Marjorii zastavit: předtím, než existovaly kouzelné amulety, byli mocní duchové chytáni a vězněni v bronzových lahvičkách, které se však již nevyrábějí.

Ella a Wayne se vydávají na cestu do Petrohradu, v jehož blízkosti se nachází sklad těchto lahviček, a dvě z nich si odtud vezmou. Ještě před svým návratem do Prahy se chce Ella setkat s Jayem, týpkem, který ji už několik týdnů žádá o pomoc se svým problémem s duchy. Kvůli nedostatku času ho Ella opakovaně odkazovala na jiné lovce, ale Jay trval na tom, aby mu pomohla právě ona.

Při jejich setkání se ukáže, že Jay je ve skutečnosti Jules, který byl krutým a nelidským způsobem proměněn v umělého upíra. Jules nyní tvrdí, že ho pronásleduje duch bývalého krále upírů Isaaca, kterého zabil v Den krveprolití.

Než mu však Ella s Waynem stihnou pomoci, jsou v ulicích Petrohradu překvapeni královnou duchů, která je se svou družinou napadne a chce se jim pomstít za jejich vniknutí do světa duchů. Zatímco Jules a Ella s nimi bojují, běží Wayne, navzdory svému zranění a přetrvávajícím bolestem, do hotelu pro bronzové lahvičky.

S pomocí ruských lovců se Elle a Waynovi podaří uvěznit Marjorii v bronzové lahvičce a nakonec také osvobodit uvězněné lovce, lovkyně a ostatní lidi ze světa duchů. Během této záchranné mise se konečně objeví Owen a Ellin otec. Ella tak dostane možnost se s nimi rozloučit a Owen ji zbaví pocitu viny.

Ella s Waynem se pak vracejí do Edinburghu s Marjorií uvězněnou v bronzové lahvičce. Po Julesovi se znovu slehla zem, protože musel uprostřed bitvy utéct, aby ho jako upíra nenapadli i ruští lovci.

1. KAPITOLA

Shaw

Zbývá ještě šestnáct dní...

„Potřebuju tvou pomoc, Wardene.“

Tato slova jsem poprvé řekl Wardenovi, když jsem se mu před třemi dny ozval z nového mobilního telefonu a s novým číslem. Slova, která mi pořád ještě zněla v hlavě, když jsem za úsvitu dorazil na místo v Edinburghu, kde jsme si domluvili schůzku. Stejně tak jsem si nedokázal přestat klást otázku, jestli je moje rozhodnutí správné, nebo zda náhodou nedělám obrovskou chybu.

Nepochyboval jsem o svém plánu samotném, ale o tom, jestli je správné, že žádám Wardena o pomoc. Koneckonců jsem vůbec netušil, co si o mně myslí po tom všem, co se stalo. Pokud uvažuje stejně jako většina lovců a lovkyně, nedopadne naše setkání dobře. Ani pro jednoho z nás. Ale byl jsem připraven to risknout.

Kvůli ní.

Od Roxyiny smrti už uplynuly dva měsíce. Dva. Měsíce. Poté, co jsem její tělo pomocí své magie zakonzervoval a přenesl do londýnské základny, jsem se vrátil na místo činu v Itálii. Na podlaze v tamní zřícenině byla pořád ještě její krev, připomínající každou strašnou vteřinu posledních momentů jejího života. To, jak jsem ji držel a prosil ji, aby se nevzdávala, aby zůstala se mnou. Její světle hnědé oči, z nichž se pomalu vytrácel život. A to, jak mi nakonec zemřela v náručí.

Nedaleko zříceniny v Toskánsku jsem zahlédl své auto. Bylo mi trochu úzko z toho, že si Roxy nechala můj tmavě modrý Chevrolet Camaro, i když jsem ji jen tak opustil a ona se zároveň dověděla, že jsem čaroděj. V autě jsem našel nejen její i svoje věci, včetně starého mobilního telefonu a spousty přívěsků na klíče ze všech zemí, které jsme během své cesty po Evropě procestovali, ale taky Ghostvision. Zařízení, které vyvinul Wardenův otec a jež Warden upravil pro Roxy, aby mohla snáze lovit uprchlé duše. A najednou jsem dostal nápad: přivedu Roxy zpátky. Určitě najdu nějaký způsob, jak ji vysvobodit z podsvětí. A do té doby budu sám lovit a ničit uprchlé duše a pokračovat tak v jejím úkolu.

Od začátku jsem věděl, že je to šílený plán a že mám pramalou šanci na úspěch, ale já se ho pevně držel. A dneska, o dva měsíce později, víc než kdy jindy.

Kaple svatého Antonína v Edinburghu nebyla ničím jiným než ruinou kdysi velkolepého kostela uprostřed Holyroodského parku. I když slovo *ruína* je pořád ještě hezkým označením. Přesněji řečeno zbyl z kostela jenom roh budovy z pískovce, který je pro skotskou metropoli typickým stavebním materiálem.

Ačkoliv se toto místo nenachází ani zdaleka tak vysoko jako Artušovo sedlo na vrcholu, je odsud taky fantastický výhled na jezero Dunsapie Loch a město. Město, ve kterém jsem žil celých šest týdnů. Na základně, kterou po všem, co se přihodilo, už určitě nikdy zevnitř neuvidím. Možná nanejdýš jako vězeň.

Sevřel jsem ruce v pěst, vykročil proti studenému větru a snažil se v sobě přemoci pocit hořkosti, který ve mně narůstal. Tak dlouho jsem pátral po své minulosti. Od chvíle, kdy jsem na nemocničním oddělení londýnské základny poprvé otevřel oči, mě pronásledovaly otázky. Otázky týkající se mého dosavadního života. Mého bývalého Já. Lidí, kteří pro mě něco znamenali a jimž teď chybím. Pak jsem se ale dozvěděl pravdu a postupně si znepřátelil nejenom Baldura a jeho stoupence, ale

taky lovce a lovkyně. Lidi, které jsem dlouho považoval za své spojence, své přátele.

V šíji jsem ucítil zachvění. Nic jsem neslyšel ani necítil, dokonce ani závan větru, který by mě najednou zcela nečekaně ofoukl zezadu, a přesto jsem najednou jasně vnímal, že už nejsem sám. Pomalu jsem se otočil – a stanul tváří v tvář Wardenovi, který byl jen pár kroků ode mě na okraji ruiny. Ve světle vycházejícího slunce se zablýsklo ostří jeho mačety, kterou držel tak klidně, jako by se s kávou v ruce právě chystal kochat se výhledem na okolní krajinu. Jenomže tohle nebyl hrnek s kávou, nýbrž smrtící zbraň, s níž už zabil nespočet upírů. Můj zrak padl na spoustu drobných čárek, které měl jako manžetu vytetované na levém předloktí. Bylo jich nepočítaně, ale Warden jejich přesný počet *znal*. A tím byl v mých očích ještě nebezpečnější, zvláště pokud člověk nestál na stejné straně jako on.

„Díky, že jsi tady,“ řekl jsem a odkašlal si. Můj hlas zněl ochraptěle, protože jsem v poslední době mluvil jen zřídka. „Nebyl jsem si jistý, jestli fakt přijdeš.“

„Ani já si nejsem jistý, jestli to byl dobrý nápad,“ odpověděl Warden a ani na vteřinu mě nespustil z očí. Zkoumavě si mě prohlížel, jako by u mě hledal nějakou skrytou zbraň nebo magii, kterou se chystám použít. „A proto se chovej tak, abych svého rozhodnutí nelitoval.“

„Nechci ti dělat potíže, naopak potřebuju tvou pomoc.“

„Ach, opravdu?“ povytáhl Warden obočí. „A proto ses mi zhruba před dvěma měsíci vloupal do dílny?“

Zatnul jsem zuby, ale jeho obvinění jsem nepopřel. „Měl jsi tam uloženou část Roxyiny krve. A já jsem ji potřeboval.“

„A k čemu, prosím tě?“

Jasně, k čemu? K čemu by asi mohl čarodějnický mistr, který ve svém minulém životě lovce nejen lovil, ale s oblibou je taky zabíjel, potřebovat krev nedávno zesnulé svobodné lovkyně?

„Abych mohl pokračovat v pátrání po duších, které Roxy vysvobodila, a posílat je zpátky do podsvětí,“ vyhrkl jsem.

Bylo to poprvé, co jsem svůj plán vyslovil nahlas. Posledních osm týdnů jsem nedělal nic jiného, než že jsem pomocí Ghostvisionu lovil uniklé duše a ničil je, prchal před čaroději, kteří mě mohli vysledovat kvůli mé magii, a vyhýbal se lovcům. Stal se ze mě osamělý lovec, odkázaný jenom sám na sebe. Naštěstí jsem měl pomoc, díky níž jsem sestavil plán, jak dostat Roxyinu duši z podsvětí. Protože tam nepatřila. Rozhodně ne dřív, než vyprší její čas. Čas, který jí dal ten zatracený posel smrti, aby splnila *jeho* úkol.

„A tos mě o to nemohl prostě požádat?“

Zdálo se mi to, nebo Wardenův hlas poněkud změkkl? V ruce ale pořád ještě držel mačetu, připravený zaútočit, takže jsem si tím nebyl tak jistý.

„Jasně, a ty bys mi pak dal její krev jen tak pro nic za nic, že?“

Finn mě varoval, když jsem tehdy přinesl Roxyino mrtvé tělo na základnu. A od té doby jsem se od lovců držel dál, abych neriskoval žádná nepříjemná setkání. Jsem sice čarodějnický mistr a vlastně jejich přirozený nepřítel, ale tito lidé pro mě zůstali těmi, kdo se mě ujali, dali mi střechu nad hlavou a smysl života, když jsem o všechno přišel. O vzpomínky, o své jméno. Víím, že mě teď považují za svého nepřítele a pronásledují mě.

Tak tohle byl teď můj zatracený život.

„Nevím, co bych udělal,“ přiznal Warden a upřeně se mi zadíval do očí. „Jak dlouho už víš, kým vlastně jsi? Věděls to celou tu dobu a vodil nás všechny za nos?“

„Ne, zatraceně,“ odsekl jsem, prohrábl si vlasy a snažil se zůstat klidný. „Nikdy jsem na vás nic nehrál. Když mě Roxy našla v Londýně, fakt jsem netušil, kdo jsem a co se se mnou stalo. O svých schopnostech jsem taky nic nevěděl,“ dodal jsem, ale rozhodl se mu je nepředvádět. Jistota je jistota. „Moje magie se ve mně probudila, až když jsme bojovali na tom Drákulově hradě

v Rumunsku a ti odporní strigojové mě měli v šachu a skoro mě vysáli. Teprve tehdy jsem zjistil, kdo vlastně jsem.“

„Pff, jo, čarodějnický mistr,“ řekl pohrdavě Warden, jako by mi to slovo plivnul rovnou do tváře. A ještě pořád to nevypadalo, že mi věří – nebo že mi je aspoň o něco víc nakloněný. „Co se stalo potom? Vzpomněl sis znovu na svůj starý život?“

„Ne,“ vykoktal jsem a snažil se ovládnout všechny emoce, které se pojily se vším, co se v těch dnech stalo. Ale zbytečně. Na mysli mi vytanula Tarquinova tvář, stejně jako temný hrad a rakev se skleněným víkem. Uvnitř bezvládné tělo muže, které podle něj patřilo mně. Muže, kterým jsem se měl znovu stát, kdyby bylo po vůli Baldura a jeho lidí.

Kanea.

„Kdysi jsem byl čarodějnickým mistrem, jedním z nejbližších důvěrníků v Baldurově vnitřním kruhu. Před dvaceti lety jsem padl v bitvě a moje duše skončila v podsvětí. Což asi nikoho nepřekvapí.“

Warden na mě zíral s prázdným výrazem. Viděl jsem jasně, jak intenzivně přemýšlí a snaží se všechno pochopit. „Hmm, Roxy tě osvobodila,“ prohlásil. „A ty jsi jedna z duší, které musí zpátky do podsvětí.“

Mlčky jsem přikývl. Se svým osudem jsem se už smířil. Vlastně bych tady vůbec neměl být, měl bych se jako Kane smažit v pekle za svoje činy. A taky že budu. Ale až poté, co přivedu Roxy zpátky.

Warden tiše zaklel. „Byls to ty? To tys zabil Roxy?“

Chvíli jsem na něj zíral a nechápal, že se vůbec ptá. „To si fakt myslíš?“

„Ne,“ řekl po chvíli a zavrtěl hlavou. „Ty bys jí nikdy neublížil.“

Naplnil mě pocit úlevy, a to jen proto, že Wardenova slova zněla tak přesvědčivě, tak upřímně. Protože jim sám věřil. Ne mně, ale této nezvratné skutečnosti. Je jedno, kým nebo čím

jsem byl dřív a kým jsem teď, nikdy bych nebyl schopný Roxy ublížit.

Jako by chtěl dokázat platnost svých slov, zasunul Warden mačetu zpátky do pouzdra na zádech.

Pomalů jsem vydechl. Tak vida, přece jen malý pokrok.

„Našel jsem způsob, jak vysvobodit Roxyinu duši z podsvětí,“ svěřil jsem se mu a přešel ke skutečnému důvodu, proč jsem ho požádal o schůzku. Neřekl jsem mu však celou pravdu o těch, kdo mi s plánem pomáhali, protože jsem nechtěl, aby se dostali do potíží. „Její tělo je pořád ještě na základně v Londýně. Roxy by mohla... mohla by znovu žít. Byla by zase jako dřív.“

Aspoň jsem v to doufal. A až se vrátí, bude mít na starosti už jenom hrstku uprchlých duší, protože zbytek jsem mezitím vyřídil já.

Portály, které mi umožňovaly přesouvat se z jednoho místa na druhé během několika vteřin, byly opravdu užitečné, nicméně nejmocnější čarodějové a čarodějnice dokázali vycítit mou magii, kdykoliv jsem ji použil, ostatně jako já jsem dokázal vycítit tu jejich. Proto jsem musel být velmi obezřetný a důkladně za sebou zametat stopy. Proto jsem taky do Edinburghu nepřišel portálem, ale přijel autem, které jsem zaparkoval na parkovišti na úpatí hory.

Bohužel to taky znamenalo, že jsem v posledních dvou měsících byl nucen hledat způsoby a prostředky, jak získat peníze, koneckonců jsem musel taky jíst, spát a platit za běžné dopravní prostředky, jako jsou vlaky a letadla. Z cesty po Evropě a z placených zakázek mi ještě něco málo zbylo, ale to nestačilo a já si musel přivydělávat příležitostnými brigádami jako automechanik.

„Hmm, jak to chceš udělat?“ zeptal se Warden. „Jak ji chceš dostat zpátky?“

„Stejným způsobem, jakým Roxy osvobodila mě a ostatní duše: otevřu bránu do podsvětí a půjdu dovnitř. Se svou magií

bych ji měl být schopný zavřít i zevnitř, aniž by unikly další duše.“

Aspoň teoreticky. Ale v současné situaci jsem měl k dispozici jenom teorie, spoustu rešerší a naději, že se nemýlím. Nebo že aspoň nejsem úplně mimo mísu.

„Jakmile bude vchod volný, vstoupím dovnitř a půjdu ji hledat a pak se ji odtamtud pokusím dostat,“ skončil jsem s vysvětlováním.

Podle Tarquina může duši přivést zpět do původního těla pouze čaroděj, který ho konzervoval pomocí své vlastní magie. Jenomže zapomněl zmínit, jestli u toho musím být, nebo jestli je možné to udělat i na větší vzdálenost. Ale to se brzy dozvím.

Dostal jsem možnost vzpomenout si na všechno ze své minulosti. Stačilo by, aby Baldur osvobodil mou duši z tohoto těla a poslal ji zpátky do toho starého. Nebo spíš: do Kaneova těla. Pak by se mi vrátila nejen paměť, ale i moje původní moc. Ale to by taky znamenalo zapomenout *na ni*. A to je cena, kterou jsem nebyl za návrat do své původní existence ochoten zaplatit. Ne, jestli by to znamenalo, že bych přišel o všechny, na nichž mi záleží – včetně sebe samotného, muže, kterým jsem se stal. Ne, v žádném případě. Cena, kterou bych za své staré tělo a svůj dřívější život musel zaplatit, byla až příliš vysoká.

Baldur a jeho lidi, kteří doufali, že přivítají čarodějnického mistra Kanea zpátky mezi sebou, mé rozhodnutí pochopitelně nepřijali nijak dobře. Ani to, že jsem zabil čaroděje, který zavraždil Roxy. Od té doby na mě byli všichni víc než jen naštvaní.

Warden se zatvářil skepticky. „Fakt si myslíš, že to bude fungovat?“

„Musí,“ odpověděl jsem suše. „A taky že bude.“

Přece jsme nepracovali poslední dva měsíce na tomto plánu zbytečně. Na celém světě existuje omezený počet bran do podsvětí. Na rozdíl od závoje, který odděluje svět duchů od světa lidí a je možné ho odhalit jen během několika dní v roce,

je teoreticky možné vstoupit do podsvětí kdykoliv během dne nebo noci. K tomu je však třeba nejprve takovou bránu najít, otevřít ji a dostat se přes její strážce: posla smrti a jeho pekelné psy.

„Ooouuuukeeej,“ protáhl Warden a podezřívavě se na mě zadíval. „Nemyslím si, že se mi bude tvoje odpověď líbit, ale jak ti s tím můžu pomoci já?“

„Potřebuju, abys nějak zaměstnal Kevina, abych se mohl postarat o jednu z bran, které hlídá.“

„Cože, vážně po mně chceš, abych odvedl pozornost posla smrti, zatímco ty budeš otevírat bránu do pekla?“

„Hm. Je to problém?“ přikývl jsem a vyzývavě přitom povytáhl obočí.

„Tss,“ odfrkl si Warden, ale pak zavrtěl hlavou a dodal: „Ne, oukej, já to zvládnou.“

„Dobrá, díky.“ Právě jsem se chystal odejít, když mě Warden znovu zastavil.

„Počkej.“

Pomalu jsem se k němu otočil a tázavě zvedl obočí.

„Hodně štěstí. A doufám, že ti tvůj plán vyjde,“ kývl na mě. Taký jsem v to doufal.

2. KAPITOLA

Shaw

Zbývá patnáct dní...

„Rád tě vidím, kámo,“ kývl mi Finn na pozdrav.

Po včerejší schůzce s Wardenem jsem odjel z Edinburghu do Londýna, vyřídil poslední záležitosti a bezpečně zaparkoval svoje Camaro na parkovišti na letišti. Odtud pokračovala moje cesta na jih.

„Jo, je fajn být ještě naživu,“ odvětil jsem suše.

Protože po dvou měsících skrývání se před Baldurovými lidmi a všemi lovci a lovkyněmi na světě tohle nebylo nic samozřejmého. Ani skutečnost, že na mě Finn s Giselle čekali před londýnským letištěm se sbalenými kufrů.

Poté, co jsem v Itálii našel svoje auto i věci a začal pátrat po Roxyiných uprchlých duších, jsem si dost rychle uvědomil, že to všechno sám rozhodně nezvládnou. Obstaral jsem si nové telefonní číslo, o němž jsem doufal, že ho nebude možné tak snadno vystopovat, a zavolał Finnovi. Pomohl mi při rešerších ohledně podsvětí, Baldura a jeho stoupenců i mého minulého života.

Přesněji řečeno to byla Linnea, která se na londýnské základně zaučovala na archivářku a která mi o Kaneovi prozradila několik faktů, o nichž bych se byl radši nikdy nedověděl. Tarquin tedy nepřeháněl, když tvrdil, že Kanea baví lovit lovce a zabíjet je.

Hořce jsem polkl, ale tohoto nepříjemného pocitu jsem se už nezbavil a objevil se vždycky, když jsem si vzpomněl na svůj bývalý život.

„Měli bychom se ubytovat, *non?*“ navrhla Giselle a sepnula si dlouhé kaštanové vlasy. Při rešerších o podsvětí byla mojí největší pomocnicí, která se navíc nenechala odradit a vydala se na cestu s námi. Pak ukázala za sebe.

S Finnem jsme se na sebe podívali. Finn se za tu dobu už plně zotavil ze svých zranění ze Dne krveprolití a teď byl stejně jako já odhodlaný dotáhnout náš plán do konce. Linnea nám tajně opatřila tři letenky a já jsem na další cestu použil falešný průkaz, který jsem si sehnal před dvěma měsíci.

Nejprve jsme letěli z Londýna přes Řím do Katánie, přístavního města na Sicílii. Odtud jsme pokračovali dál půjčeným autem.

O několik hodin později jsme se ocitli uprostřed národního parku Parco dell'Etna. Četné sopečné erupce tady časem vytvořily několik údolí a kráterů, ale ty nebyly naším cílem – tím byla samotná sopka. Zajel jsem vozem tak daleko, jak to jenom šlo. Na úpatí Etny jsme museli zaparkovat a pokračovali pěšky. Samozřejmě by bylo jednodušší dostat se na požadované místo pomocí portálu, ale nechtěl jsem na sebe poutat pozornost Tarquina nebo ostatních čarodějnic a čarodějů mistrovské úrovně. Moji magii sice zaregistrují po našem návratu poměrně rychle – ale takto po nás nezbyde žádná stopa, kdyby se tady náhodou objevili. Jestli tedy náš plán vyjde. Musí vyjít.

V tichosti jsme prošli národním parkem a vystoupali na sopku. Na jejím úpatí byla spousta trávy, keřů a pár stromů, ale čím výš jsme stoupali, tím víc byla krajina kolem nás šedohnědá a holá. A došli jsme tak vysoko, že nás mlha připravila o výhled. Možná to byly mraky. To by aspoň vysvětlovalo, proč se mi dýchalo mnohem hůř než o několik metrů níž. Ale mohlo to být taky kvůli řezavému větru a tomu, že tady byla zatracená zima.

Na chvíli jsem se zastavil a rozhlížel se. Slunce právě zapadalo a zalévalo vše zlatavě červeným světlem. Krásná podívaná. Zahlédl jsem odtud několik budov na úpatí kráteru a ještě o něco dál, ale zbytek ostrova a moře byly zahaleny hustou oblačností.

Když jsme dorazili na vrchol, už jsme byli očekáváni. Netuším, jak se Birdie nahoru dostala dřív než my... ale byla tam. A to bylo to nejdůležitější. A přivedla s sebou Trenta. Až dosud jsem si nebyl jistý, jestli tahle Magic Huntress opravdu přijde poté, co jsem ji požádal o pomoc, ale když jsem ji uviděl, pocítil jsem úlevu.

Oběma jsem pokývl na pozdrav, zatímco se Finn a Giselle s nimi seznámili. „Díky vám všem, že jste sem dorazili tak rychle.“

„A proč jsme vlastně tady?“ zeptal se Trent a s žuchnutím upustil těžkou černou cestovní tašku. Nezbyvalo než doufat, že je plná zbraní z jedné z italských základen.

„Protože tady se nachází brána do podsvětí.“

Birdie se zatvářila zděšeně. „Cože, uprostřed sopky?“

„Na jejím okraji, ale jinak ano.“

Všichni čtyři se rozhlédli, jako by se každou chvíli měla vedle nás z ničeho nic objevit obrovská brána. Jenomže to nebylo tak jednoduché. Podle informací, které jsem s Gisellinou pomocí v posledních měsících získal, je na světě čtyřiadvacet pekelných bran. Každou z nich střeží poslové smrti a jejich pekelní psi. Protože jsme chtěli zůstat co nejmíň nápadní, musel jsem najít jednu ze tří bran, které má pod kontrolou Kevin. Posel smrti, který tehdy Roxy proklel, když omylem otevřela jednu z jeho bran. A našel jsem ji.

Jestli naše zdroje nelhaly, střežil Kevin brány na západním pobřeží Irska, u Ďáblova mostu ve východním Německu a na Etně na Sicílii. Zjistil jsem si o těchto místech všechno. V Irsku to bylo příliš nebezpečné, protože Kevin se chtěl očividně po té věci s Roxy pojistit a obstaral si mnohem víc pekelných psů,

než bylo běžné. Věděl jsem to tak přesně, protože jsem tam byl a jedna z těch zatracených bestií mě málem dostala. V Německu se brána nacházela přímo pod mostem, tedy uprostřed jezera. Taky příliš nebezpečné. Takže zbývala brána na Etně. Aspoň je výbuch sopky míň pravděpodobný než utonutí v jezeře.

Finn ke mně přistoupil. „Pevně doufám, že tenhle plán vyjde,“ podotkl a s napětím sledoval šedohnědou skálu pod našima nohama. Žádný mimořádně hezký pohled. Nechápal jsem, proč se sem přes den vždycky trmácí tolik turistů.

„Pracovali jsme na tom několik týdnů a všechno jsme promysleli. Bude to fungovat.“

„O co přesně v tom vašem plánu jde?“ zeptal se Trent a založil si ruce na prsou. „Říkal jsi, že můžeme dostat Roxy zpátky a že s tím potřebuješ pomoci, ale víc už jsi neprozradil.“

Nemohl jsem mu mít za zlé, že mi nedůvěřuje, ani ostatním vyčítat pochybnosti zrcadlící se v jejich tvářích. Přišli všichni, které jsem o to požádal: Finn, Birdie i Trent. Dokonce i Giselle šla s námi, přestože neuměla bojovat ani používat magii. Ale na rozdíl od všech přítomných lovců se už s poslem smrti setkala – a setkání přežila. Od té doby, co byla na londýnské základně, neúnavně vyhledávala všemožné informace o poslech, jejich kletbách a podsvětí. Na světě je pravděpodobně jenom několik málo archivářů, kteří o tomto tématu vědí více. Kromě toho chtěla pomoci Roxy a to jsem jí přičítal k dobru. Přičítal jsem všem tady k dobru, že vážili tak dlouhou cestu, i když jsme neměli žádnou záruku, že tohle zvládneme. Obzvlášť když všechno ohledně našeho plánu záviselo hlavně na mně. Na čarodějnickém mistrovi.

„Takže... Birdie zničí amulet šestého stupně, který přinesla s sebou,“ začal jsem a ukázal na drobnou Magic Huntress, která neměla svou magii tak docela pod kontrolou, což se často projevovalo explozemi. Přesně takový talent jsme tu teď potřebovali.

Birdie se podívala na tmavě modrý kámen se zlatými třpytkami, který držela v ruce, a pokrčila rameny. „Možná mi důvěřuješ až příliš.“

Stočil jsem zrak k dlouhému náhrdelníku a ukázal na kámen. „Jako Magic Huntress máš přirozený talent pro magii,“ připomněl jsem jí. „A kromě toho nosíš amulet... čtvrtého stupně?“

„Tss, jasně, už celé dva dny. A to jenom proto, že se můj starý už vyčerpal a Krall trval na tom, že už jsem na tuhle úroveň připravená.“

„Hej,“ strčil do ní Trent z boku. „Tohle zvládneš. Krall ti věří. My ti věříme. A jestli se ti to nepodaří, tak jsme tady aspoň jako svědci tvého nezdaru.“

„Tak ti tedy moc děkuju,“ podívala se na něj Birdie našťavaně. „Ale myslím si, že na svém motivačním projevu musíš ještě zapracovat.“

Trent se ušklíbl.

„Pak vyhodíme bránu do vzduchu, podobně jako to tehdy udělala Roxy v Irsku,“ pokračoval jsem. „Bud' pomocí magie Birdiina amuletu, nebo pomocí mojí magie.“

I když jsem si vroucně přál, aby k tomu nedošlo. Nepotřebujeme tady žádné čarodějnice a čaroděje, kteří mě budou chtít ulovit.

„Ale bez toho, aby přitom z podsvětí unikly nové duše, *non?*“ rozhlížela se Giselle ostražitě kolem a třela si paže, jako by jí byla zima.

Jestlipak si v tu chvíli vzpomněla na svou vlastní zkušenost s poslem smrti? Od té doby se nesmí nikoho dotknout, protože ji posel smrti tenkrát proklel pohledem smrti.

Což znamená, že pokaždé, když se někoho dotkne – ať už přímo na kůži, nebo přes oblečení – uvidí ona i její protějšek, jak dotyčný zemře. Krutý trest, stejně jako úkol, který Roxy zadal Kevin.

„Nikdo nám neuteče,“ pokusil jsem se ji uklidnit. „Jakmile se brána otevře, vejdemo dovnitř a já ji za námi svou magií zamknu.“

Je tedy pravda, že tento bod plánu byl zatím poněkud nejistý. Ovšem věřil jsem, že když dokážu vytvořit magickou energii v podobě blesků, stejně jako iluze a portály, které mě přenesou na libovolné místo na světě, pak musím přece umět vytvořit taky nějakou magickou bariéru. Něco jako energetické pole nebo přinejmenším iluzi, která by uvězněné duše odradila od útěku bránou. Nejdéle do chvíle, kdy se sem dostaví Kevin a bránu si opraví sám. A doufejme, že se nikdy nedozví, kdo ji vyhodil do povětří.

Finn si odfrkl. „Tss, jasně. Takže přímo na vrcholu sopky, která je stále aktivní a každých několik let vybuchuje, zničíme jeden z nejsilnějších amuletů na světě. Co by se asi tak mohlo pokazit, že jo?“

Podíval jsem se na něj úkosem. „A máš snad lepší nápad?“

Finn pootevřel ústa, ale po několika vteřinách je zase zavřel a rty pevně stiskl.

„Mně se to taky nelíbí,“ přiznal jsem. „Je to zatraceně riskantní a můžeme se dostat do obrovských potíží, ale já jsem ochoten to riziko podstoupit. Kvůli Roxy. A ty?“

Finn okamžitě přikývl, stejně jako všichni ostatní.

„Dobře, Warden zaměstná Kevina a pokusí se odvést jeho pozornost tak, aby se o ničem nedozvěděl. Protože tohle je jedna z jeho bran,“ dodal jsem, když už Birdie otvírala pusy a chystala se něco říct. Zřejmě se chtěla zeptat zrovna na tohle. „Takže se nebudeme muset potýkat se žádným poslem smrti.“

Při těchto slovech si Giselle s úlevou oddechla.

„A co pekelní psi?“ nadhodil Trent a vytáhl z cestovní tašky bojovou hůl, kterou jedním rychlým pohybem otevřel.

„Ty přenech mně,“ odpověděl jsem zamračeně.

Po krátkém setkání s těmi bastardy v Irsku jsem věděl, co od nich můžu očekávat. Byl jsem si jistý, že moje magie je dost silná

na to, abychom si v případě potřeby cestu probojovali. K čertu, jako Kane jsem býval dokonce jedním z Baldurových nejbližších důvěrníků. Teoreticky mám tedy k dispozici dost síly, abych si poradil i s pekelnými psy, ale nehodlal jsem to nechat dojít tak daleko, dokud to nebude nezbytně nutné.

„Polož ten amulet sem,“ pokynul jsem Birdie a ukázal na prohlubeň v zemi, která měla příliš kulatý tvar na to, aby byla přirozeného původu.

Birdie krátce zaváhala, ale nakonec vložila tmavě modrý kámen do důlku.

„Připraveni?“ zeptal jsem se a popořadě putoval pohledem od jednoho k druhému. Udělali několik kroků zpět, stejně jako já, a přenechali prostor naší Magic Huntress. Vypadala nervózně, přesto souhlasně přikývla.

Vítr jí mezitím rozcuchal světle hnědé vlasy se zeleným pramínkem a šaty jí tiskl k její křehké, drobné postavě, ale ona mu odolávala. Amulet na jejím krku se rozzářil. Ne světle fialovou září, jakou jsem u ní viděl při svém pobytu v Praze, ale zářivě purpurovou barvou čtvrtého stupně.

Ani nevím proč, ale musel jsem se usmát. Možná proto, že Birdie tak vytrvale pracovala s Roxy a později s Ellou na tom, aby lépe ovládla magii svého amuletu. Snad jsem se usmíval taky proto, že mi připadalo, že se to nakonec naučila, a dokonce postoupila na vyšší úroveň. Roxy by na ni byla zatraceně pyšná.

V hlavě se mi honily tisíce myšlenek, zatímco jsem pozorně sledoval, jak se Birdie soustředí a v rukou shromažďuje magii amuletu. Celé tělo se mi napjalo a hluboko uvnitř jsem ucítil praskání vlastní magie.

Teď už muselo jít všechno zatraceně rychle. Zničit amulet. Otevřít bránu. Zahnat pekelné psy. Vstoupit do podsvětí. S trochou štěstí na pekelné psy vůbec nenarazíme, když si příliš pozdě uvědomí, co se to vlastně děje. A než si to uvědomí, pak

budeme v ideálním případě už dávno někde v hlubinách podsvětí pátrat po Roxy.

Tady neexistovalo žádné varování. Žádné odpočítávání. Následovala tak silná exploze, že nás tlaková vlna všechny odmrštila dozadu. V jednu chvíli jsem tam stál a pozoroval Birdie při práci a vzápětí jsem ležel na zemi. Kašlající a se zvoněním v uších.

Co to k čertu...?

Spěšně jsem se zvedl a otřel si z oblečení prach a kousky vychladlé lávy. Ve vzduchu se vznášel kouř, který však vítr v mžiku rozptýlil, a to, co jsem viděl, bylo... nic. Amulet tam pořád ještě ležel. Nedotčený. Přestože Birdie použila veškerou svou koncentrovanou magii amuletu, tmavomodrý kámen na sobě neměl ani nejmenší škrábanec. Jak je to možné?

Birdie se sesunula a rukama se zapřela o stehna. Během několika vteřin jí byl Trent po boku a podpíral ji.

„Co se stalo?“ vykřikl Finn a taky vstal.

„Nepodařilo se to,“ slyšel jsem svůj hlas jakoby odněkud z dálky.

„Mrzí mě to,“ zamumlala Birdie sklesle a s Trentovou pomocí pomalu vstala. „Dala jsem do toho opravdu všechno.“

„Já vím,“ odpověděl jsem automaticky. „Není to tvoje vina.“

Ale proč to nefungovalo? Vždyť něco podobného udělala Roxy více než před rokem v Irsku. A Birdie je Magic Huntress s amuletem čtvrtého stupně a sklonem vyhazovat věci do vzduchu. Roxy byla svobodná lovkyně s amuletem pátého stupně. Určitě to bylo tím. Nebylo to kvůli Birdie a jejím schopnostem, ale kvůli tomu, kolik koncentrované magie měla k dispozici.

Podíval jsem se na své ruce a pomalu je sevřel v pěst. Celou tu dobu jsem byl opatrný, dělal všechno pro to, abych zahladil stopy a Tarquin a ostatní čarodějové mě nenašli. Aby nepochopili, co mám za lubem. A teď bych je, podle toho nejhoršího scénáře, měl nalákat přímo sem, když použiju svou magii? Ale

mám vůbec na výběr? Mám se vzdát tak blízko od cíle? Ne, něco takového nepřípadalo v úvahu.

Podíval jsem se na Birdie. „Zkusíme to znovu.“

„Ale –“

„Společně.“

Birdie na mě chvíli překvapeně zírala a pak rozčileně přikývla. „To by mohlo vyjít.“

To by tedy radši mělo. Nepřipravoval jsem se a nerozjížděl tohle všechno jenom proto, abych teď, tak blízko cíle, selhal.

„Jsi si jistá, že můžeš pokračovat?“ zeptal se Trent, stiskl jí rameno a starostlivě se na ni podíval.

Birdie se usmála. „Ty se o mě bojíš? To je mi ale novinka.“

Trent ji hned pustil a ustoupil o krok dozadu. „Právě se tady snažíme otevřít bránu do pekel. Samozřejmě že se bojím. O nás všechny.“

Birdie se pořád usmívala.

„Každou chvíli se tu mohou objevit čarodějové,“ řekl jsem varovně, když jsem se postavil vedle ní. „Proto byste odsud měli co nejdřív zmizet nebo se někam schovat, jakmile budeme uvnitř, jasně?“

„Čarodějnickí mistři?“ přimhouřil Trent podezíravě oči. „Taková jako ty?“

„Jo, přesně tak. Ovšem tihle se mnou a mým chováním v posledních týdnech moc nesouzní,“ ušklíbl jsem se.

„Snaží se tě ulovit, že jo?“ ozvala se odhodlaně Giselle, která nás dosud v tichosti sledovala. „Už nejsi doma ani na jedné straně.“

Nikdo neřekl ani slovo. Zjevně to pro ně byla novinka – a zřejmě i pro Finna a Giselle, kterým jsem se o tom nikdy ani slůvkem nezmínil. Můj problém se jich netýkal a chtěl jsem, aby se soustředili výhradně na Roxy, a ne na mě. To kvůli ní jsme se tady dnes sešli. Baldur a moji bývalí čarodějnickí kolegové jsou pouze mým problémem.

„Pokračuj,“ vybídl jsem Birdie, protože jsem se tím nechtěl dál zabývat. A taky nás tlačil čas. A netušili jsme, jak dlouho dokáže Warden zadržet Kevina. „Zkusíme to společně,“ zopakoval jsem a pátravě se podíval na Trenta a Finna.

Oba na mě kývli. Finn, připravený na všechno, svíral v ruce dvě dýky, zatímco Trent kroužil svou bojovou holí. Zaujali znovu bojovou pozici, aby nám kryli záda, jestli to bude nutné. Snad to bude stačit, pomyslel jsem si.

Zhluboka jsem se nadechl. Mezitím se setmělo. Na obloze se rozzářily první hvězdy a vulkán se ponořil do strašidelného měsíčního světla. Od úplňku uplynulo teprve šest dnů, takže nám měsíc dával pořád ještě dostatek světla, abychom na svou práci dobře viděli.

„Můžeme?“ zeptal jsem se tak tiše, aby to slyšela jenom Birdie.

„Asi ne.“

„Vzpomeň si na to, co tě naučily Roxy s Ellou. To zvládneš.“

Birdie se krátce usmála, ale její úsměv rychle zmizel a místo něj se v její tváři objevil odhodlaný výraz.

To bylo přesně to, co jsme potřebovali. To byl ten okamžik. Teď už nebylo cesty zpátky. I když se nám to nepodaří, vyšlu tímto svým činem ostatním čarodějům signál, něco jako GPS, pomocí kterého mě budou moct lokalizovat. Ale neměl jsem jinou možnost. Kromě toho se nám to podaří. Prostě se to podařit musí.

Birdie se napřímila a znovu vyslala na kámen koncentrovanou sílu svého amuletu. Ve stejném okamžiku jsem vymrštil ruce dopředu i já a vrhl na amulet tolik modrých záblesků své vlastní magie, kolik jsem jenom dokázal. Ozvalo se dunění a země pod našima nohama se rozechvěla.

Objevila se jasná záře – a všechno kolem zlověstně utichlo. Žádný výbuch. Žádná hrůzostrašná exploze. Žádná tlaková vlna, která by nás odmrštila. Jenom ticho, jako by všechno kolem na chvíli zadrželo dech.

A pak jsem to uviděl. Zničený amulet a hned vedle nás ve skalní stěně zela díra, která vypadala jako černě se třpytící voda. Dostatečně velká, aby se do ní dalo vlézt – nebo z ní vylézt. V duchu jsem se připravil na to, že bránu zavřu stejně rychle, jako jsme ji otevřeli.

Kolem nás se válely úlomky a kusy kamení, ale zvládli jsme to. Sakra, nám se to fakt povedlo!

Birdie vedle mě padla na kolena a rychle oddechovala. Po čele jí stékaly krůpěje potu a byla přízračně bledá.

„Postarám se o ni. Běžte a přiveďte Roxy,“ řekl Trent a přistoupil k Birdie.

S vděkem jsem na ně pokývl. „Za chvíli tady budou čarodějové. Můžu vás poslat pryč portálem, ale asi vás budou sledovat.“

Trent objal Birdie kolem ramen a pomohl jí na nohy. „Vezmi nás do Florencie. Tamní lovci nám pomůžou, kdyby se nám nepodařilo čaroděje setřást.“

„V pohodě. Díky,“ řekl jsem a téměř současně vytvořil portál vedoucí z Etny přímo do tiché uličky ve Florencii.

Oba se na nás naposledy podívali a pak prošli portálem. Nezávěřel jsem portál ihned, ale obrátil jsem se na Giselle. „Ještě si to můžeš rozmyslet. Tohle nebude procházka růžovým sadem.“

Vtom nám ztuhla krev v žilách. Protože se ozvalo pronikavé vytí, které jako by vycházelo přímo ze sopky pod námi. Pekelní psi. Zatraceně.

Giselle odhodlaně zavrtěla hlavou. „Roxy mi pomohla. Takže jí teď taky pomůžu.“

Nechal jsem portál zmizet. „Tak jdeme na to,“ řekl jsem. Zhluboka jsem se nadechl, prolezl branou jako první a vstoupil do podsvětí.

3. KAPITOLA

Shaw

Černá hmota, která vypadala jako dehet nebo smola, nebyla ve skutečnosti tekutá a nezanechávala po sobě žádné stopy, kromě chladu připomínajícího tisíce drobných, ledových krystalků na kůži, po němž mnou projela vlna mrazivého zachvění.

Ocitl jsem se v místnosti prozářené jasným bílým světlem. Aspoň jsem si myslel, že je to nějaká místnost, ale jistý jsem si tím nebyl. Nebyly tu žádné náznaky oken ani dveří, podlahy, stropu či stěn. Všechno bylo tak zářivě bílé, až mě z toho rozbolely oči. Žádný začátek ani konec, jako bychom se vznášeli ve vakuu daleko od reality.

Tak tohle že je peklo? Bílý prostor?

„Jsme tady správně?“ pronesl Finn, který prolezl bránou jako druhý. Jeho hlas se rozléhal nekonečnem jako děsivá ozvěna.

„Tohle byla rozhodně brána do podsvětí,“ odpověděl jsem a zachvěl se, když se má slova od něčeho odrazila a vrátila se ke mně.

Giselle prošla branou jako poslední, ale držela si dostatečný odstup, aby se nás náhodou nedotkla. Otočil jsem se a zaměřil se na otvor za námi. Stejně jako tehdy, když Roxy umírala, jsem se nechal zcela vést svou magií. Cítil jsem ji v žilách, vnímal brnění v prstech a pak jsem ji nasměroval na bránu. Nejdřív se zdálo, že se nic neděje, potom jsem uslyšel tichý bzukot, svištění vzduchem. Každý úlomek, každý kámen zvenku se řít k bráně na své původní místo. Lesklá poloprůhledná černá

hmota se smísila s mou magií a proměnila se ve skálopevnou bariéru.

S úlevou jsem si oddechl. Brána byla zavřená. Aspoň prozatím. Netušil jsem, jak dlouho taková konstrukce vydrží, takže jsme si museli pospíšet. Opravdu jsem tady dole nehodlal strávit víc času, než bylo nezbytně nutné.

„Myslím, že tady je cesta,“ ukázala Giselle před sebe a šla napřed.

Mlčky jsme ji následovali. Zářivě bílá místnost se změnila ve stejně zářivý tunel. Nechápal jsem, odkud to světlo přichází, protože jsem nikde neviděl jeho zdroj, ale alespoň se tu naše hlasy neodrážely jako ve vstupním prostoru.

„Tak nějak jsem si podsvětí představoval jinak,“ zamumlal jsem.

Finn vedle mě si odfrkl. „Jo, a jak prosím tě?“

„Já nevím,“ roztáhl jsem prsty a znovu sevřel ruce v pěst. „Více ohně a démonů? Hořící lávové řeky? Déšť popela a sirény? Křik a mučírny?“

Finn se na mě podíval pohledem, z něhož mi bylo hned jasné, že právě pochybuje o mém zdravém rozumu. Přitom k tomu neměl vůbec žádný důvod. Viděl jsem přece dost filmů a seriálů, abych si o pekle dokázal udělat celkem jasnou představu. Představu, která zcela očividně neměla s realitou nic společného, jak jsem si právě uvědomil.

„Jsi si jistý, že si na nic z toho tady nepamatuješ?“ pokračoval.

„Docela jo.“

Kromě té jedné opakující se noční můry a krátké vzpomínky, která se mi vybavila, když jsem poprvé spatřil Tarquina, ve mně zůstávala nekonečná prázdnota. Ale ve zřídkaových okamžicích, anebo v noci ve snech, jsem si na něco ze svého bývalého života vzpomínal. Ovšem příliš rychle, příliš krátce na to, abych pochopil, o co se vlastně jedná. Někdy mi však některé věci, některá jména, lidé a místa nepřipadali tak cizí. Jako by si je

část mého já pamatovala, i když jsem si vzpomínky na ně nikdy nedokázal udržet.

Ale co se týče mého pobytu tady dole? Nepamatoval jsem si na nic. Vůbec na nic. Ani jsem necítil být jenom náznak nějakého *déjà vu*. Museli jsme se tedy spolehnout výhradně na Giselle – přesněji řečeno na to, co jí o tomto místě vyprávěl posel smrti.

Na světě neexistují žádné věrohodné popisy podsvětí, protože se odtud nikdo nikdy neměl a nesměl vrátit. A lidi, kteří tvrdili, že už tu byli, si na nic z toho nepamatovali. Jsem si jistý, že za to může magie Ulyssa, krále podsvětí. Lidi mívají někdy strašlivé představy o pekle a mukách, které je čekají po smrti, ale nevědí o tom nic s naprostou jistotou. A tato nevědomost je děsivější než cokoliv jiného. Jako by si Ulysses chtěl pohrávat se strachem lidí a přišer, jako by si užíval toho, že nikdo přesně neví, co ji nebo jeho po smrti čeká.

Jenomže já jsem si představoval něco víc než jenom bílou místnost a stejně bílou chodbu, která jako by vedla do nekonečna. Není snad podsvětí určeno k tomu, aby trestalo a věčně trápilo zlé duše za jejich skutky? Pokud tím trestem měla být čirá nuda, pak jsme se tedy měli na co těšit.

„Jestli opravdu najdeme Roxy,“ řekl Finn a kráčel vedle mě nekonečně dlouhou chodbou, „jak přesně pošleš její duši zpátky do jejího těla?“

„Stejně jako to chtěl se mnou udělat Baldur,“ spěšně jsem se na něj podíval a všiml si, že si mě nechápavě prohlíží. Očividně pro něj byla nová i tato část mého příběhu. Nikdo z lovců nevěděl, co se na hradě krále čarodějů stalo. Nebo spíš to, co se *málem* stalo. „Zakonzervoval Kaneovo... moje staré tělo pomocí magie a chtěl do něj poslat mou duši. Což jsem nemohl připustit, protože jinak bych zapomněl na všechno z tohoto života. Ale díky tomu vím, že je něco takového vůbec možné.“

„Takže proto jsi pomocí své magie zakonzervoval Roxyino tělo a dopravit jej zpátky k nám,“ dodal Finn.

Přikývl jsem. „Čarodějnice a čarodějové nežijí věčně, jenom o něco dýl než normální lidi. Ale Baldur chodí po světě už tisíciletí. Každých sto nebo dvě stě let, případně když je smrtelně zraněný, změní jeho duše tělo. Prostě si najde nějaké nové.“

Ten vychytralý bastard. Nejdřív jsem se divil, že je na hradě tolik různých portrétů, vždyť tam byl po celé věky jen jeden král čarodějů... Než jsem pochopil, že ty nepřírozené zářivě zelené oči jsou jedny a ty samé.

„Tohle je –“

„*Non...*“, hlesla náhle Giselle, která byla několik kroků před námi, a zůstala stát. Její slova byla pouhým šepem, ale v neko-
nečném okolním tichu byla slyšet zcela zřetelně. Měla vyřeštěné oči a tvář bledou jako stěna.

„Co se děje?“ přistoupil k ní Finn.

Giselle od něj ustoupila. „*Non! Tout, sauf ça!*“

Zmateně jsme se s Finnem na sebe podívali. Ale když jsme se k ní opatrně přiblížili s rukama zvednutýma, aby se uklidnila, ustoupila od nás ještě dál, až zády narazila do stěny. Zabořila si prsty do vlasů a opírajíc se o stěnu, pomalu sklouzla do dřepu. Po tvářích jí stékaly slzy, zatímco dokola šeptala totéž slovo: *Non*. Ne.

„Giselle?“ podřekl si Finn vedle ní.

Nedívala se ani na něj, ani na mě, hleděla přímo skrze nás. Ale bylo jasné, že něco vidí. Něco, co ji úplně dostalo. Najednou se vrhla dopředu, ruce natažené, jako by chtěla někoho chytit nebo odtáhnout, ale my jsme tam nikoho neviděli.

Co se to sakra děje?

Chtěl jsem něco říct, abych Giselle uklidnil, když vtom se bílá chodba, ve které jsme se nacházeli, začala měnit. Stěny se rozmazaly, rozplynuly a ustoupily holým, uschlým stromům. Náhle se před námi mrazivým vzduchem snášely sněhové vločky a tály na mé kůži. Zahalila mě tma a já jsem musel zaklonit hlavu, abych spatřil hvězdnou oblohu nad sebou. Můj dech se

srážel do hustého oparu a každý úder srdce mě v hrudi bolel o něco víc. V dálce se ozývaly zvuky bitvy a ve vzduchu visela magie tak těžká, že jsem téměř cítil její chuť na jazyku.

Aniž bych se pohnul, aniž bych se rozhlédl, věděl jsem přesně, kde jsem: tam, kde bych nejradši nebyl vůbec. Ale ve skutečnosti to nebylo žádné místo, byla to vzpomínka. Vzpomínka, která mě v posledních měsících znovu a znovu pronásledovala a která byla pokaždé o něco jasnější a konkrétnější.

Zase jsem byl v tom lese. Blízko souboje, kde jsem bojoval po boku Tarquina a pronásledoval dva lovce lesem. Ačkoliv jsem se tomu bránil, nohy se mi samy od sebe daly do pohybu. Běžel jsem. Rychleji, rychleji a rychleji. Sníh se vršil a křupal pod každým mým krokem.

K uším mi doléhaly vzdálené výkřiky. Třesk magie. Zoufalství. Strach. Panika.

S trhnutím jsem se zastavil. „Tohle není skutečné,“ vyhrkl jsem. Znovu a znovu, přestože jsem cítil chlad až do morku kostí a v temné noci viděl svůj vlastní dech. „*Není* to skutečné. Ve skutečnosti tady nejsem.“

Podíval jsem se dolů na svou ruku. Mezi prsty mi sem a tam přeskakovaly modré záblesky. Zvedl jsem hlavu a v tu chvíli se díval oběma lovcům přímo do tváře. Stáli jen pár metrů ode mě. Muž a žena. On měl amulet vyššího stupně. Ona v ruce svírala štíhlý meč.

Utíkejte!, chtělo se mi křičet. *Vypadněte odsud! Nemůžu to zastavit!* Žádné z těchto varování jsem však nevyslovil. Místo toho se mi koutky úst zkřivily do úsměvu. Proti své vůli jsem zvedl ruku, abych zasadil drtivý úder.

Tohle není skutečné. Nesmí to být skutečné, i když mi to připadalo skutečnější než jakýkoliv sen za posledních šest měsíců. Byl jsem opět Kanem. Lovil jsem, vraždil jsem – a užíval si to. Stal jsem se svou nejhorší noční můrou.

„Shawe!“ Něco tvrdého mě udeřilo přímo do hrudi.

Zapotácel jsem se, zavrtěl hlavou – a úplně jsem zkoprněl. Les zmizel. Byl jsem zase zpátky ve zdánlivě nekonečné bílé chodbě.

Přímo přede mnou stál Finn, zjevně bledší než předtím, a ochranitelsky se postavil před Giselle.

Pomalu jsem otočil hlavu stranou. Opravdu jsem se chystal zaútočit – a v mojí napřažené ruce praskala magie.

„Do háje!“ zaklel jsem, okamžitě nechal modrou záři zmizet a klopýtl o několik kroků zpátky. „Co to k čertu bylo?“

„Myslím, že sis na tuto otázku právě odpověděl sám.“

Peklo. Žádné místo plné ohně, mučení a krutého týrání. Byl to stav. Osobní peklo každé duše, kterou sem do zatracení uvrhly její vlastní činy.

„Do hajzlu,“ otrásl jsem se, ale předchozí zážitek na mně doslova ulpěl, pronikl skrz oblečení až do morku kostí, jako mrholení v pošmourném londýnském dni. „To byla... síla.“

Finn úsečně přikývl.

„Nezasáhl jsem tě?“

„Jo,“ procedil Finn mezi zuby, ale nic bližšího neřekl. Ať už viděl cokoliv, muselo ho to vzít stejně jako mě a Giselle.

„Ulysses si hraje s naším strachem,“ zavrčel Finn a rozhlédl se, jako by čekal, že se král podsvětí každou chvíli objeví.

„*Non*, ne s naším strachem,“ namítla Giselle tiše a vstala. Rozechvěle se opřela o zeď. „Nebo... nejen s ním. Je to horší.“

Finn se zamračil. „Co může být horšího než náš největší strach?“

„*Espérance*...“,“ zašeptala a posmutněle se usmála. „Dělat si naděje. Naděje, že se podaří něco změnit, udělat něco jinak.“

„A selhat při tom,“ zamumlal jsem a otřel si rukou obličej. Co je tohle za podělanou hru? „Měli bychom jít dál, než se to stane znovu.“

Ani jeden z nich nic nenamítal. Protože cesta vedla jen jedním směrem, pokračovali jsme nekonečnou chodbou dál.

Byl jsem připravený na všechno. Na další iluze, další strachy, které se náhle probouzely k životu, zatímco jsme postupovali nekonečně dlouho pořád jenom vpřed. Nic jiného se však nestalo. A s každou příští minutou moje vnitřní napětí rostlo.

Tohle tady byla jenom další hra. Neboť strach z toho, co by se mohlo stát, je často nesnesitelnější než samotná obávaná událost.

V určitém okamžiku – protože jsem nevěděl, kolik času mezitím uplynulo – jsme došli na rozcestí. Odtud vedly jen dvě cesty: doprava, nebo doleva. Obě chodby byly stejně zářivě bělostné jako ta, ze které jsme přišli.

„Dej mi svůj nůž,“ ozvala se náhle Giselle.

Finn jí bez váhání podal jednu ze dvou dýk. „Co chceš dělat?“

„Vyznačit, kudy jsme šli, abychom našli cestu zpátky,“ vysvětlila a vyryla do země kříž, pak další dva do stěn vlevo a vpravo. „To, co vidíme, se mění. Ne však toto místo samotné. Ne jeho... jeho struktura. Jeho podstata zůstává stejná.“

Chytré. Teď jsem byl zatraceně rád, že je tady s námi – a stará se o to, abychom našli cestu zpátky k bráně, kterou jsme sem přišli. Pořád ještě jsme ale netušili, kde je Roxy. Doufal jsem, že to bude snazší, až budeme v podsvětí. I když jsem neočekával, že cesta k ní bude poseta směrůvkami – no dobrá, přiznávám, ve skrytu duše jsem v to doufal –, tak jsem očekával aspoň... něco. Stopu, kterou by po sobě zanechala, nebo vzpomínku na mé vlastní zážitky v podsvětí. Koneckonců, podle Tarquina jsem tady dole strávil asi dvacet let.

„A jak se rozhodneme, kudy teď půjdeme –“

Zvedl jsem ruku. Finn okamžitě zmlkl.

Něco tam bylo. Nějaký tichý zvuk. Pravidelný. Rychlý. Naklonil jsem hlavu na stranu a snažil se naslouchat, ale jediné, co jsem vnímal, byl náš přerývaný dech.

Ale pak jsem to uslyšel jasněji. Z chodby za námi se něco ozývalo – a blížilo se to k nám obrovskou rychlostí.

„Měli bychom se rozhodnout teď hned!“ vykřikl jsem.

Moje slova však pohltilo zavytí pekelného psa.

A do háje.

Finn a já jsme instinktivně zahrnuli doleva, Giselle doprava. Když jsme si uvědomili svou chybu, okamžitě jsme se otočili a vyrazili zpět za ní. Vytí za námi bylo stále hlasitější.

„Tuší někdo, kam utíkáme?“ zasyčel Finn.

„Ne. Ale jestli nechceš skončit jako žrádlo pro psy, tak se radši nezastavuj!“

Běželi jsme, co nám síly stačily, ale pekelný pes byl stále blíž a blíž. Bylo jasné, že tohle dlouho nevydržíme, a já jsem ani v nejmenším netušil, co by v tomhle stísněném prostoru mohla způsobit moje magie.

Giselle náhle ukázala před sebe. Chodba končila velkým klenutým průchodem, asi sto metrů před námi. A jediné, co jsem za ním rozeznával, byla tma. „To je...?“

„Útes!“

Alespoň se mi zdálo, že tam vidím malý výběžek, něco jako římsu. Neměli jsme čas na pořádný plán a já se chtěl, pokud možno, boji vyhnout. Ale pak mě napadlo, že bychom...

„Finne, Giselle, doleva!“

„Cože...?“

„Žádné otázky! Doleva!“

Dostali jsme se do průchodu s výběžkem. Koutkem oka jsem zahlédl, jak se ti dva vrhli doleva, zatímco já se vydal doprava a přitiskl se ke zdi hned vedle podloubí.

Zvuky se přibližovaly, vytí sílilo. Jen pár vteřin poté se kolem nás prohnala velká naježená postava se srstí podobající se tekutému dehtu – a pokračovala rovnou na útes. Pekelný pes zavyl a zahučel dolů z úbočí.

Teprve po několika vteřinách jsem se odvážil vydechnout úlevou. Až když jsem si byl jistý, že po nás nejde žádný jiný pekelný pes.

Ksakru, to bylo o fous.

Opatrně jsem přistoupil k okraji výběžku, ale útes byl tak hluboký a strmý, že po pekelném psu nebylo ani vidu, ani slechu.

Finn se postavil vedle mě, tvář měl zachmuřenou. Pohled upřený před sebe, jako by ho někdo očaroval. „Páni, tak tohle už mnohem víc připomíná podsvětí...“

Před námi se rozprostírala nekonečná krajina – obraz zkázy. Oblohou pokrytou tmavými mraky se proháněly rudé a fialové blesky a na zlomek vteřiny zalily všechno kolem neskutečně zářivým světlem. Zchátralé, zatuchlé domy všech velikostí, tvarů a konstrukcí. Ruiny. Zničené ulice a cesty s temnými zákoutími a uličkami vedoucími do nicoty. Mezi nimi se nacházely menší lesy, které se zdály být tak temné, že by je snad nic tady ani v jiném světě nedokázalo prosvětlit. Chvíli mi trvalo, než jsem si všiml pohybu... ojedinělých lidí, bloudících mezi vši tou zkázou, běžících nebo nehybně ležících na zemi. Doléhaly k nám vzdálené výkřiky, vzlyky, pláč dětí i dospělých.

Krajina však nezůstala stejná. Budovy se posouvaly, objevovaly se a zase mizely. Hluboké příkopy protínaly údolí lemovaná horami a činnými sopkami. V jednu chvíli tam ještě byly a vzápětí se na jejich místě objevilo něco jiného. Krajina se neustále měnila, přilévala se a zase odlévala jako moře pod námi. Černé a třpytivé jako brána do podsvětí naráželo v příboji do útesu, na jehož úpatí jsem rozpoznal kamenitou pláž. A každá vlna přinesla něco nového. Utonulé lidi. Mrtvá zvířata a rostliny. Anebo jen jednotlivé části těl.

„Jestli je tohle podsvětí, tak kde jsme to byli před chvílí?“ namítl jsem a nedokázal odtrhnout oči od hrůzostrašného výjevu.

„V čekárně? Nebo nějakém vestibulu? Nebo možná v nějakém nadpřirozeném skeneru, který skenuje naše duše až do hloubky.“

„*C'est vrai*. Ten *messenger de la mort*, posel smrti, který mě proklel... Řekl mi o tom,“ zašeptala sotva slyšitelně Giselle a posta-